

Petra Niskala
Terästyttö

”Terästyttö on vahva.”

”Terästyttö on rohkea.”

”Terästyttö on kunnianhimoinen.”

”Terästyttö on nainen.”

Kaarina on aloittanut lukiossa tänään. Minä olen aloittanut lukiossa tänään. Kaarina on kuusitoista. Minä olen viisitoista, täytän pian kuusitoista. Kaarina on hyvä kaveri, hän hymyilee aina, hän on kohtelias, hän on vitsikäs ja minä en tiedä ketään, joka ei tykkäisi Kaarinasta. Vaikka jos joku nyt ei tykkäisi Kaarinasta, niin ei Kaarina välitä, koska Kaarina on vahva, Kaarina on rohkea, Kaarina on kunnianhimoinen, Kaarina on tyttö, melkein nainen.

”Minä kuulin, että hän oli Jukan kanssa juhlissa, mutta minä näin hänet äsken, ja hän lähes työnsi kielen Aleksin suuhun.”

Nyt on mennyt pari kuukautta sen jälkeen, kun lukio alkoi ja Kaarina on sama kuin ennen, mutta ei enää yhtä iloinen kuin ennen ja hän ei enää tule kouluun yhtä usein. Hän kiukuttelee aina välillä ja hän ei puhu niin paljon minun kanssani, mutta hän ei puhu paljon kenenkään kanssa. En oikeasti ihan ymmärrä, miksi hän on niin sulkeutunut, mutta se johtuu varmaan vain koulustressistä, meillähän on tosi paljon tekemistä nyt ennen syyslomaa enkä voi sanoa, että minä olen aina iloinen, ja aina hyvällä tuulella. Kaarinalla on stressi, sitä se on, koulustressi. Ei pitäisi huolehtia niin kovasti, se menee varmaan ohi, ja hän puhuisi minun kanssa, jos jotain olisi tapahtunut. Hän voi luottaa minuun.

”Siis hän on tosiaan huora..”

Minä ja Kaarina olemme olleet hyviä kavereita pitkään aikaan, siitä asti, kun me olimme kymmenen vuotta vanhoja, ja me olemme aina puhuneet kaikenlaisista jutuista. Kun me olimme kolmetoista, hän oli minun paras kaverini. Me olimme samalla luokalla ja sieltä minä en saanut paljon uusia kavereita ja ei hänkään saanut niin, että meistä tuli parhaita kavereita. Me puhuimme kaikesta, pojista, kavereista, koulusta ja muusta. Me pukeuduimme samalla tavalla ja emmekä ikinä olleet niin lähellä toisiamme kuin silloin. Sitten lukio alkoi ja me emme enää käy samaa luokkaa, en näe häntä yhtä usein, ja minun kaverini kertoi, että Kaarina ei ole koulussa niin usein nykyisin, ja että hän ei puhu hänen vanhojen kavereidensa kanssa enää, mutta minä en ole huomannut mitään.

”Ihan oikeasti en välitä mitä hän tekee, hän haluaa vain huomiota, ja minä en viitsi antaa sitä hänelle.”

Olenko minä sokea? Miten minä en näe? Kyllä minä tiedä, että hän pukeutuu vähän eri lailla kuin ennen, hän puhuu paljon ihmisten kanssa, joita minä en tunne. Hän vetää minut aina välillä juhlimaan, ja hän juo tosiaan paljon, vaikkei hän laillisesti saa, mutta ei kai hän ole niin erilainen kuin ennen? Hän on vielä yhtä vahva, rohkea, kunnianhimoinen kuin ennen, ja hän on vielä... Tyttö? Nainen? Hän pärjää hyvin. Kaarinahan on aina ollut vahva ja pärjännyt hyvin, ei ole ikinä valittanut, ja hänellä on aina ollut hyviä arvosanoja ja hänellä on asiat aina hyvin, ei minun tarvitse huolehtia.

”Oletko nähnyt hänet viime aikaan? Hän on lihonut niin kamalasti, hän on tosi läski!”

Minä kuvittelen aina välillä, minkälainen hän olisi nykyisin, jos minä olisin sanonut jotain tai kysynyt jotain. Olinko minä tosiaan niin sokea, että en nähnyt, mitä tapahtui Kaarinalle minun silmiäni edessä? Minä näen hänet joskus kaupungilla, ja kun minä puhun hänen kanssaan, kaikki on niin kuin ennen, ja hän on taas aina hyvällä tuulella, hän hymyilee yhtä paljon kuin silloin, kun hän oli kymmenen vuotta. Tiedän, että hän kokee vielä samaa, mitä hän koki kolme vuotta sitten, mutta hän ei enää anna sen häiritä. Miten se on mahdollista, että joku niin upea kuin Kaarina sai kokea niin paljon vihaa, ilkeyttä ja halveksuntaa? Miksi se on mahdollista? Eikö terästyttöllä ole samat oikeudet suudella teräsmiestä kuin teräsmiehellä on suudella terästyttöä? Miten me olemme niin sokeita, että emme näe Kaarinan oikeuksia olla nainen ilman häiriötä?